

คำนำสำนักพิมพ์

ในฐานะนักอ่าน ทุกคนเคยจินตนาการไหมว่า หากได้เข้าไปอยู่ในนิยายที่ตัวเองติดตามเป็นแฟนคลับอย่างเหนียวแน่น และได้เจอพระเอกของเรื่องตัวเป็นๆ จะเป็นอย่างไร แต่สำหรับเหวินจิง เมื่อได้เข้าไปในนิยายเรื่องโปรดที่อ่านซ้ำแล้วซ้ำเล่า กลับพบความจริงว่ายังมีเรื่องราวมากมายที่เขาไม่เคยรู้มาก่อน

สำนักพิมพ์โรสขอเชิญคุณมาร่วมลุ้นความลับที่ซ่อนอยู่ในเรื่อง และเสพความน่ารักของศิษย์น้องคนซื่อที่มีให้ศิษย์พี่ที่เขาแสนจะเคารพยกย่องไปพร้อมๆ กันค่ะ

Rose
PUBLISHING

กันยายน 2562

บทที่ 1

“*อุบัติการณ์วันสิ้นโลก*” เป็นนิยายเกี่ยวกับหลักคำสอนเรื่องความจริงสามประการ¹ อันเป็นหัวใจของการสำเร็จเป็นเซียน

เนื้อหาหลักของนิยาย นอกจากจะมุ่งเน้นการพัฒนาตน กระตุ้นให้มีความมุ่งมั่น บากบั่น และส่งเสริมแนวคิดเรื่องธรรมะย่อมชนะอธรรมแล้ว ยังเป็นนิยายออนไลน์ยอดนิยมเพียงเรื่องเดียวที่แม้จะดำเนินเรื่องมาได้สิบเดือนแล้ว พระเอกก็ยังไม่ได้จับกับใครเสียที

นิยายเรื่องนี้จึงได้รับการขนานนามในอีกชื่อหนึ่งว่า “นิยายสายพระ”

เวลานี้ได้เกิดกระแสวิจารณ์เกี่ยวกับการนำอุบัติเหตุวันสิ้นโลกมาออกอากาศเพื่อใช้เป็นสื่อการสอนชั้นบนฟอรัม² ต่างๆ บนโลกออนไลน์

ความเห็น: ก็ไม่ได้ผิดกฎหมายอะไรนี่นา เรื่องนี้ถือเป็นนิยายตัวอย่างของนิยายออนไลน์ด้วยซ้ำไป

ความเห็น: พระเอกของเรื่องเป็นพวกไม่มีกิเลส ครองตนบริสุทธิ์ ไม่เจ้าชู้ ไม่ค่อยได้เห็นนิยายประเภทนี้เลยจริงๆ

¹ ความจริงสามประการ เป็นหลักคำสอนของศาสนานิกายเทียนไท (天台宗) หรือนิกายลัทธิธรรมปุณฺหริก ได้แก่ ความว่าง (空) ความมีอยู่ชั่วคราว (假) และความจริงที่เป็นกลาง (中)

² ฟอรัม (Forum) คือเว็บไซต์สำหรับการสนทนาหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในอินเทอร์เน็ต

ความเห็น: พระเอกไม่เทพไป ชู³ นิด ๆ พอรับได้ เสียอย่างเดียวตรง
ซีนอารมณ์จืดชืดไปหน่อย

ในเมื่อนิยายเรื่องนี้ไม่ได้มีจุดขายอยู่ที่ฉากอย่างว่า ย่อมต้องเป็น
ตัวเนื้อเรื่องเองที่ชวนให้ผู้อ่านติดตาม

ภายในแคว้นจู่เฟิงอันเป็นที่ตั้งของมหาสำนักทั้งห้าปรากฏคนชั่วช้า
แฝงกายใช้พลังปีศาจเช่นฆ่าผู้คนอยู่ในเงามืด ท่ามกลางภัยอันตรายที่รายล้อม
เข้ามา จวินเหยียนจือผู้เป็นพระเอกของเรื่องได้ใช้วิชารักษาที่สาบสูญช่วย
ชีวิตผู้คนที่กำลังตกอยู่ในอันตรายเอาไว้ เขาเปิดโปงโฉมหน้าของคนร้าย
ผู้บงการอยู่หลังม่าน ทั้งยังขจัดความขัดแย้งระหว่างสำนักต่างๆ สร้างความ
สมานฉันท์เป็นปึกแผ่นขึ้นภายในแคว้นจู่เฟิง

ประเด็นที่น่าสนใจของเรื่องนี้ก็คือ จวินเหยียนจือไม่ได้เป็นคน
มีเมตตาประดุจพ่อพระหรือแสร้งทำทำว่ามีเมตตา กับคนที่สมควรฆ่าก็ได้
โดยไม่ลังเล แต่นิสัยของเขากลับค่อนข้างไปทางอนุรักษ์นิยม แม้บางครั้ง
จะบังเกิดความรู้สึกกับสตรีที่เข้ามาข้องแวะบ้าง แต่เขาก็จะหักห้ามใจ
ไม่เปลือยเปลือยออกนอกกรอบออกไปตามความต้องการแม้แต่ก้าวเดียว

ความเห็น: อุบัติการณ์วันสิ้นโลกไม่เหมือนกับนิยายที่พระเอกเป็นพวก
ครองตัวบริสุทธิ์เรื่องอื่นๆ เลยรู้สึกเหมือนได้อ่านอะไรที่แปลกใหม่

ในฟอร์มไม่มีการแบ่งแยกหญิงชาย ไม่ว่าเพศใดก็อ่านนิยายเรื่องนี้ได้
ยิ่งเวลาผ่านไป อุบัติการณ์วันสิ้นโลกก็ยิ่งโด่งดังขึ้นจนกระทั่งติดอันดับนิยาย
แนะนำบนทำเนียบนิยายที่นักอ่านชายนิยมอ่านมากที่สุด มียอดผู้ติดตาม
กว่าหมื่นคน

เหวินจิงก็เป็นหนึ่งในบรรดานักอ่านอุบัติเหตุการณ์วันสิ้นโลกเช่นกัน

เวลาหนึ่งชั่วโมงบนรถประจำทางระหว่างกลับบ้านหลังเลิกเรียน มาก

³ ชู มาจาก แมรี่ซู (Mary Sue) เป็นตัวละครจากเรื่อง *A Trekkie's Tale* ซึ่งเป็น Fanfiction
ของ Star Trek แต่งโดย Paula Smith ในช่วงปี ค.ศ. 1970 ปัจจุบันเป็นคำใช้เรียกตัวละครที่มีลักษณะ
เป็นตัวละครในอุดมคติ โดยไม่ยึดหลักความเป็นจริง

พอสำหรับบรรดาตัวหนังสือที่รอให้เขาอ่านบนหน้าจอโทรศัพท์มือถือถือนไปมาได้หลายรอบ

ทว่าก็ยังคงไม่เพียงพอสำหรับเหวินจิง

เขาเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น อายุสิบสี่ปี เติบโตขึ้นมาในครอบครัวธรรมดา เงินค่าขนมที่ได้รับก็น้อยนิดเมื่อเทียบกับคนอื่น จึงสามารถติดตามนิยายอุบัติการณ์วันสิ้นโลกได้เพียงเรื่องเดียว

ที่ผ่านมาเขาเคยอ่านนิยายเพียงไม่กี่เรื่อง ทั้งยังไม่ได้แสดงความคิดเห็นมากนัก ทว่าไม่มีใครจะรู้รายละเอียดเกี่ยวกับอุบัติการณ์วันสิ้นโลกดีไปกว่าเขา

สำนวนการเขียนของนิยายเรื่องนี้จัดว่าลื่นไหล ทั้งยังปูเรื่องให้ผู้อ่านติดตามคาดเดาตอนจบของเรื่อง แต่ที่เขารู้สึกว่ามีค่าจะถูกต้องนักก็คือผู้เขียนจัดให้อุบัติการณ์วันสิ้นโลกอยู่ในประเภทนิยายแนวดาร์ก⁴ เรื่องนี้มันดาร์กตรงไหนกัน

วันนี้เป็นวันที่อุบัติการณ์วันสิ้นโลกดำเนินเรื่องมาถึงตอนสำคัญ เหวินจิงจึงรีบเปิดโทรศัพท์มือถือทันทีที่ขึ้นมานรถ เขาอยากรู้ว่าท้ายที่สุดแล้วคนร้ายคือใคร และจวินเหยียนจิวจะลงเอยกับใคร ทั้งยังอาจจะมีโอกาสที่ไม่เหมาะสำหรับเด็กด้วยก็เป็นได้

นิยายที่ติดตามมาเกือบหนึ่งปีใกล้จะปิดฉากลงเสียแล้ว

เหวินจิงจดจ่ออยู่กับการอ่านนิยายจนไม่ได้สังเกตถึงสายลมแรงที่พัดมาจากนอกหน้าต่าง เขารวบรวมเสื้อเข้าหากันโดยที่ดวงตายังคงจดจ่ออยู่กับหน้าจอโทรศัพท์

รถประจำทางเคลื่อนตัวออกช้าๆ พลันตัวรถก็สั่นไหวอย่างรุนแรง จนมือถือของเหวินจิงตกลงไปบนพื้น ก้อนเสียงกรี๊ดร้องจะดังระงมไปทั่วทั้งคันรถ

“อะไรเนี่ย”

“เกิดเรื่องอะไรขึ้น”

⁴ นิยายที่มีเนื้อหาในด้านลบ เช่น การฆาตกรรมจิตวิปริตหรือเกี่ยวกับด้านมืดในใจมนุษย์

ภายในรถลั่นสะเทือนอย่างรุนแรง เหวินจิงมองออกไปภายนอกอย่างจับต้นชนปลายไม่ถูก เขาเห็นเมืองทั้งเมืองถล่มครืนลงมา ผู้คนบนถนนวิ่งชนกันล้มระเนระนาดตะโกนร้องขอความช่วยเหลือไม่หยุด

ทันใดนั้นเหนือศีรษะก็เกิดเสียงดังปานฟ้าผ่าอย่างไม่มีการเตือนล่วงหน้า เหวินจิงมองเห็นเหตุการณ์ตรงหน้าชัดเจนทุกรายละเอียดราวกับเป็นภาพสโลว์โมชั่น ร่างกายของเขาหมุนคว้างไปตามรถที่ล้มคว่ำอย่างไม่อาจควบคุม ก่อนตามมาด้วยความเจ็บปวดที่แล่นไปทั่วสรรพางค์กาย ฉับพลันทางด้านหลังศีรษะของเขาก็กระแทกเข้ากับอะไรสักอย่างโดยแรง เบื้องหน้าเหวินจิงกลายเป็นสีดำสนิท

ไม่รู้ว่ามีนานไปนานเท่าไรเมื่อสติเริ่มคืนกลับมา เหวินจิงก็พบว่ามิแสงสว่างอันอบอุ่นลอยล่องอยู่

แว่วเสียงสุภาพปนขลาดกลัวพูดอย่างแผ่วเบาข้างหูของเขา

“เวลาของท่านอาจารย์มาถึงแล้ว ไปกับศิษย์เถิด”

ภาพเงาของบุคคลที่เขารักผุดพรายขึ้นมาในหัวงมโนสำนึกชัดเจน... ก่อนจะค่อยจางลงจนกระทั่งเลือนหายไป

เหวินจิงเริ่มออกเดินตามกลุ่มแสงสว่างสีขาวท่ามกลางความมัวมัวไปช้าๆ

...ในช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิต เขาพลันนึกถึงตอนสำคัญของอุบัติเหตุวันสิ้นโลกที่ยังไม่ได้อ่านขึ้นมา

สำนักกระบี่ชิงชิว⁵ ตั้งอยู่บนดินแดนศักดิ์สิทธิ์ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของแคว้นจู่เฟิงมาช้านาน

หลายพันปีก่อน เหล่าจอมยุทธ์ที่เดินทางขึ้นไปยังยอดเขาอวิ์ทรงต่างต้องการถือครองดินแดนแห่งนี้เพื่อใช้เป็นที่พักตั้งสำนัก ทว่าจอมยุทธ์ทั้งหลายที่พกพาความมุ่งมั่นอย่างเต็มเปี่ยมในขามากลับต้องคว้าน้ำเหลวกลับไปด้วยความผิดหวัง เนื่องจากบนยอดเขาอวิ์ทรงซึ่งเป็นยอดเขาที่สูง

⁵ ความว่างอันพิสุทธ์

ที่สุดนี้มิงูเหลื่อมยักษ์ครอบครองอยู่ก่อนแล้ว ภูเขาชวดูตขับพลังจากสุรียัน และจันทรายนยอดเขานานับพันปีจนสามารถแปลงกายได้ แม้มันจะไม่ทำร้ายมนุษย์ หากนิสัยคือตั้งไม่ยินยอมต่อความพ่ายแพ้ของมันก็ทำให้เหล่าผู้บำเพ็ญตนที่ขึ้นไปบนเขาต้องหนีกันจ้าละหวั่น แต่คนเหล่านั้นกลับไม่ยอมจำนน หันมารวบรวมสมัครพรรคพวกเพื่อกลับขึ้นไปฆ่าตัวนี้ ทำยที่สุดผู้ยักษ์ซึ่งถูกรังควานหนักจนกรุ่นโกรธก็ได้กัดคนไปเป็นจำนวนไม่น้อย ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ผู้บำเพ็ญเพียรทั้งหลายก็ไม่กล้าย่างกรายไปบนเทือกเขาสวินหยางอีกเลยแม้แต่ก้าวเดียว

สี่พันปีก่อน นักพรตผู้มีท่วงท่าเรียบเรียงไม่เคร่งครัดนามว่าชิงชวีจื่อเดินทางผ่านมา เขาถูกผู้ยักษ์ทำร้ายขณะที่กำลังปีนขึ้นภูเขา ทว่าเขากลับนึกนิยามสติปัญญาของงูเหลื่อมตัวนี้ จึงเกิดความคิดที่จะปราบมันให้เชื่องโดยใช้กลยุทธ์แสร้งจับเพื่อปล่อย^๖ แทนการทำร้ายมัน คราแรกสัตว์ร้ายตัวนี้มองชิงชวีจื่อเป็นศัตรู จึงแยกเขี้ยวกัดเขาไปหลายครั้ง ครั้นเห็นว่าเขาไม่คิดจะฆ่ามันแม้สักครั้งก็เกิดละอายและนึกเลื่อมใสขึ้นมา ครั้งสุดท้ายที่ชิงชวีจื่อปล่อยมัน มันจึงวิ่งอยู่แทบเท้าของเขาไม่ไปไหน ด้วยเหตุนี้ชิงชวีจื่อจึงพำนักอยู่ที่เทือกเขาสวินหยางและก่อตั้งสำนักกระปีชิงชวีขึ้น ต่อมาสองร้อยปีให้หลังชิงชวีจื่อก็ได้พางูเหลื่อมยักษ์เร้นกายหายไปกับตน

เนื่องจากเป็นเรื่องครั้งโบราณกาล จึงไม่มีผู้ใดรู้จักใบหน้าแท้จริงของชิงชวีจื่อ ภาพวาดผู้ก่อตั้งสำนักที่ทุกคนทราบไว้วางกันอยู่ทุกเมื่อเชื่อกันคือรูปของนักพรตผู้มีใบหน้าหมองจืด แลดูอายุไม่น่าจะถึงสามสิบปี สวมใส่เครื่องแต่งกายสีครามของนักพรต ไกล่กันมีภูตงูตัวใหญ่คู่มืออำนาจน่าเกรงขามนอนชดอยู่หน้าแท่น

หลายร้อยปีต่อมา ศิษย์ส่วนใหญ่ของสำนักชิงชวีหาได้มีความเก่งกาจอันใดไม่ ไม่มีสักคนที่โดดเด่นเหมาะสมกับตำแหน่งผู้สืบทอด ในสำนักจึง

^๖ กลยุทธ์แสร้งจับเพื่อปล่อย (七擒七纵) คือการทำติดกับผู้อื่นเพื่อโน้มน้าวใจ เป็นหนึ่งในกลยุทธ์ในเรื่อง สามก๊ก เมื่อจูเก๋อเสียง (ซงเบ้ง) ทำสงครามกับชนเผ่าทางตอนใต้ได้ใช้กลยุทธ์นี้จับเมิ่งฮั่ว (เบ้งเฮ็ก) ผู้นำของฝ่ายตรงข้ามเจ็ดครั้งและปล่อยไปทั้งเจ็ดครั้ง เมื่อถูกปล่อยครั้งที่เจ็ดเมิ่งฮั่วก็ยอมศิโรราบ

เกิดการต่อสู้กันชนิดเอาเป็นเอาตายเพื่อแย่งชิงม้วนตำราโบราณที่ตกทอดต่อกันมาของชิงชวีจือ ส่งผลให้มีคนล้มตายมากมาย เหตุการณ์ครั้งนี้ศิษย์จากยอดเขาหงชิวเฟิงโดนปรักปรำว่าเป็นฝ่ายผิด จึงถูกเนรเทศ โดยได้ลักลอบนำตำราที่ชิงชวีจือเหลือไว้ติดตัวไปด้วยสองม้วน

เหตุวุ่นวายภายในเป็นโอกาสให้คนภายนอกสบช่องบุกเข้าโจมตีสำนัก ขณะที่ศิษย์ทั้งหลายของสำนักกระบี่ชิงชวีต่างไร้ซึ่งความหวังคู้มู่... ศิษย์พีใหญ่ได้ทำการถอดจิตเพื่อออกไปประมือ นับเป็นนักพรตที่สามารถถอดจิตเดินทางได้ไกลนับหมื่นลี้คนแรกของสำนักกระบี่ชิงชวี หลังเหตุการณ์ครั้งนั้นก็ไม่มีใครกล้าต่อกรกับสำนักกระบี่ชิงชวีอีก ชื่อเสียงของสำนักจึงกลับมาเฟื่องฟูอีกครั้ง

--- ความจาก อุบัติการณ์วันสิ้นโลก บทที่ 1

เหวินจิงมองไปทางเทือกเขาอันปกคลุมไปด้วยกลุ่มหมอกหนาซึ่งทอดตัวอยู่ไม่ไกล ภาพของยอดเขาสูงเสียดฟ้าหายลับเข้าไปในหมุ่เมฆ พาให้คำบรรยายถึงสถานที่แห่งนี้ผุดพรั่งขึ้นมาในห้วงความคิด

เหตุที่เขานึกขึ้นมาได้ไม่ใช่เพราะมีความจำดีเลิศ แต่เป็นเพราะเขามักจะย้อนกลับไปอ่านอุบัติเหตุการณ์วันสิ้นโลกตั้งแต่บทที่หนึ่งใหม่อีกครั้งระหว่างที่รอคอยการมาถึงของบทต่อไป

สายลมชื้นพัดพาความเย็นมาสู่ใบหน้าที่แหงนมองไปทางกลุ่มเมฆดำที่ลอยอยู่บริเวณเส้นขอบฟ้าอันเป็นสัญญาณว่าฝนจะตกลงมาในไม่ช้า

น้ำเสียงเอื้ออารีของผู้สูงวัยแว่วมาจากกระท่อมขนาดเล็ก “จิงเอ๋อร์ รีบเข้ามาข้างในเถอะ”

“...ขอรับ” เม็ดฝนเริ่มโปรยปรายลงมาหลังจากเหวินจิงทำความสะอาดสวนเสร็จ เขาใช้มือบังเหนือศีรษะขณะย่างเท้ากลับเข้าไปในกระท่อมพร้อมบอกตัวเองว่า

เป็นคนต้องหนักแน่น ไม่อาจเร่งร้อน ไม่อาจลนลาน ไม่อาจอยู่ในความสับสน... จวนจะได้เวลาแล้ว สมควรจะถึงเวลาแล้ว...

ชายสูงวัยผู้มีเส้นผมขาวโพลนไปทั่วทั้งศีรษะจัดเรียงขมและตะเกียบ

อยู่ข้างโต๊ะ พลองบอกผู้ที่เพิ่งก้าวเข้ามาว่า “ปิดประตูแล้วมากินข้าว”

“ขอรับ” เหวินจิงเดินตรงไปยังโต๊ะอย่างไม่รีบร้อน

ในตอนนี้อามีชื่อว่าลูจิง อายุสิบสามปี

ชายแก่ใจดีที่กำลังจัดโต๊ะอยู่เวลานี้คือปู่ของเขา... ลู่วี่นเพย

เหวินจิงปิดประตู ใช้กระบวยตักน้ำจากโอ่งขึ้นมาล้างมือ ก่อนจะนั่งลงทางด้านข้างของโต๊ะกินข้าว เอื่อยยิ้มๆ “ท่านปู่ วันนี้ท่านทำของอร่อยอะไรหรือ”

ผู้เป็นปู่ใช้นิ้วจิ้มจมูกของเขา ใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่นระบายรอยยิ้ม “เจ้านี่ตะกละจริง”

“ฮาๆ...”

จากครอบครัวสุขสันต์เบื้องหน้าดูสมจริงเสียจนแทบทำให้ผู้มองเห็นคิดว่าทั้งคู่เป็นสองปู่หลานที่เหลือเพียงกันและกันในกระท่อมหลังนี้ แม้จะขัดสนเงินทองหากก็มากด้วยความอบอุ่น

ตัวเขาเองก็คงจะเข้าใจไปเช่นนั้น ถ้าหากว่าไม่เคยอ่านอุบัติการณ์วันสิ้นโลกละก็นะ

บทที่ 2

หมู่บ้านที่เหวินจิงอาศัยอยู่ เป็นหมู่บ้านเล็กๆ ตั้งอยู่บริเวณตีนเขาสวินหยาง

ด้านหน้าหมู่บ้านมีน้ำตกใสบริสุทธิ์จนเห็นกันบ่อ น้ำมีรสชาติหวานสดชื่น ทั้งยังเชื่อไว้ด้วยพลังวิญญาน ตำนานเล่าว่า ครั้งหนึ่งเทพเซียนที่เดินทางผ่านมาได้หยุดดื่มน้ำ ณ ที่แห่งนี้ หมู่บ้านนี้จึงได้รับการขนานนามว่า หมู่บ้านชิงเฉวียน¹

คนในหมู่บ้านมีวิถีชีวิตเรียบง่าย ทั้งหมู่บ้านมีอาณาเขตไม่กว้างนัก รวมกันแล้วมีคนอาศัยอยู่ไม่เกินหลักสิบ ตกค่ำบ้านใดตีลูก เวลาผ่านไปไม่ทันเข้าก็เป็นที่รู้จักไปทั้งหมู่บ้าน คนที่น้อยใจใกล้ๆ เขาก็หากินกับภูเขา² ต่างยังชีพด้วยสมุนไพรจากเทือกเขาสวินหยาง และการล่าสัตว์

หมู่บ้านชิงเฉวียน แม้จะไม่นับว่าเป็นสถานที่ที่ “ชนประเสริฐธรรมชาติวิเศษ”³ หากก็ยังคงมีกระโถยเซียนแผ่อยู่บางเบา

เหวินจิงอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเล็กๆ อันเงียบสงบแห่งนี้มาได้สิบปีแล้ว เขาเดินทางมายังโลกนี้ได้อย่างไรนั้น กระทั่งตัวเขาเองก็ไม่อาจรู้ได้

¹ แปลว่า น้ำตกใส

² การนำสิ่งรอบตัวมาใช้ให้เป็นประโยชน์

³ อุปมาว่า คนที่ดีย่อมมาจากสภาพแวดล้อมที่ดี

หลายขวบปีแรก เหวินจิงผู้ซึ่งยังไม่มีความทรงจำของโลกเดิมยังคงไม่รู้ประสาเช่นเด็กทั่วไป ทว่าในขวบปีที่เจ็ด เกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหวขึ้นที่เทือกเขาสวินหยาง แม่แรงสิ้นสะเทือนไม่รุนแรงนัก แต่สติของเขากลับสิ้นคลอนด้วยภาพเหตุการณ์มากมายที่ผุดพรายขึ้นมาในห้วงคำนึง จนเขาแทบเสียดินับแต่นั้น ความทรงจำจากของโลกใบก่อนก็ค่อยคืนกลับมาทีละน้อย

ตอนแรก เขาตกใจมากเมื่อรู้ว่าตนอาศัยอยู่ภายในนิยายเรื่องอุบัติการณ์วันสิ้นโลก แต่เมื่อได้สติว่าตนเองเป็นตัวละครใดในเรื่อง เขาก็เริ่มวางแผนว่าจะดำเนินชีวิตต่อไปอย่างไร

หรือถ้าจะระบุปัญหาของเขาให้ชัดเจนก็คือ ต้องทำอะไรเขาจึงจะมีชีวิตต่อไปได้

หนึ่งเด็ก หนึ่งคนชรา นั่งอยู่เบื้องหน้าโต๊ะไม้ ลู่อวินเพยมองเหวินจิงอย่างอ่อนโยนทั้งสีหน้าและแววตา

“จิงเอ๋อร์ ขณะนี้เจ้าฝึกวิชา ‘อาภาพิสุทธ์’ ไปถึงไหนแล้ว”

“อาภาพิสุทธ์” คือปฐมวิชาสู่การบรรลุเป็นเซียน ทั้งหมดแบ่งออกเป็นสิบสามชั้นด้วยกัน คัมภีร์เคล็ดวิชาอาภาพิสุทธ์สามารถหาซื้อได้จากเมืองสวินหยางซึ่งอยู่ไม่ไกลจากหมู่บ้านชิงเฉวียน ในราคาสองศิลาปรมาณ

มะเชื่อม่วงสดใหม่ผัดกับเต้าเจี้ยวรสชาติกลมกล่อมราวกับจะละลายหายไปในปาก ฝีมือการปรุงอาหารของลู่อวินเพยไม่อาจดูแคลนได้จริงๆ เหวินจิงกลืนอาหารไปสองคำ ก่อนตอบ “หลานยังผ่านชั้นที่สามไม่ได้”

“เป็นเพราะหมู่นี้เจ้าห่วงแต่เล่นจนไม่ยอมฝึกซ้อมหรือเปล่า” ลู่อวินเพยกระเซ้าถาม

“หลานไม่ได้เอาแต่เล่น แต่เหมือนจะเจอจุดที่ติดขัดไปต่อไม่ได้”

ผู้เป็นปู่หนึ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม “อีกสามเดือนสำนักกระบี่ชิงชวีจะเปิดรับศิษย์ในรอบห้าปี ปู่เป็นห่วงกลัวเจ้าจะเข้าเป็นศิษย์ของที่นั่นไม่ได้”

“ท่านปู่ไม่ต้องกังวล หลานจะหมั่นฝึกฝน” เหวินจิงรับรองด้วยสีหน้ามุ่งมั่น

ลู่อวินเผยใช้นิ้วจิ้มจมูกของอีกฝ่าย “ถ้าเจ้าฝึกถึงขั้นที่สี่ได้เมื่อไร
ปู่จะพาเจ้าไปเที่ยวที่เมืองสวีนหยาง เจ้าอยากได้อะไรปู่ก็จะซื้อให้”

“ขอรับ”

วันแล้ววันเล่า เหวินจิงแสดงเป็นหลานที่เคารพเชื่อฟังท่านปู่ผู้ใจดี
ได้อย่างสมบทบาท เขาไม่กล้าทำอะไรให้เป็นที่ผิดสังเกต

ลู่อวินเผยไม่ไขว่คว้าที่แท้จริงของเขา

เหวินจิงเป็นเด็กที่ถูกลักพาตัวมา ไม่สามารถสืบเสาะความเป็นมาได้
ครั้งอายุได้สามปี ลู่อวินเผยก็พาเขามาอยู่หมู่บ้านซิงเฉวียน

ที่อีกฝ่ายเลี้ยงดูเขามาจนถึงทุกวันนี้ก็เพียงเพื่อจุดประสงค์เดียว...

ลับเปลี่ยนวิญญาณ

ลู่อวินเผยไร้ซึ่งพรสวรรค์ ตลอดชีวิตของเขาสามารถฝึกวิชาสำเร็จ
แค่เพียงเจ็ดชั้น บัดนี้ลู่อวินเผยมีอายุเก้าสิบเจ็ดปี นับว่าใกล้จะลงไปนอน
อยู่ในโลงเต็มที ทว่าเขาไม่อาจยอมรับความตายได้ เพราะหัตถ์ที่หลายปีก่อน
เขาค้นพบมีวันคัมภีร์โบราณที่จะช่วยให้สามารถรวบรวมแก่นปราณของตน
หลังจากเสียชีวิต เพื่อทำการลับเปลี่ยนวิญญาณกับร่างใหม่ที่เตรียมไว้ได้
หลายปีที่ผ่านมาเขาเพียงร่ำหาเด็กที่มีพรสวรรค์ เพื่อที่จะใช้ร่างนั้น
ฝึกวิชาอีกครั้ง ท้ายที่สุดเขาก็ไม่ทอดทิ้ง เขาจึงได้พบกับเหวินจิง ลู่อวินเผย
ยินดีเป็นอย่างมาก พาเหวินจิงมาลงหลักปักฐานที่หมู่บ้านซิงเฉวียน เลี้ยงดู
เขาในฐานะปู่

ถ้าปีศาจเฒ่าใช้ร่างนี้ เหวินจิงต้องตายเป็นแน่

ดังนั้น ตั้งแต่จดจำเรื่องราวทั้งหมดได้ เหวินจิงก็พยายามหาทาง
หลบหนีมาตลอด

เขาเคยลอบหนีไปครั้งหนึ่ง แต่กลับพบว่าลู่อวินเผยได้ลงอาคมไว้
บนร่าง เขาจึงไม่อาจเดินจากหมู่บ้านซิงเฉวียนได้เกินระยะสามหลี่⁴ เขา
เคยพยายามจะต่อต้าน แต่เสียดายที่ลู่อวินเผยสำเร็จวิชาชั้นเจ็ด ดังนั้น
แม้เหวินจิงจะพยายามสุดชีวิตก็ไม่สามารถเอาชนะได้

⁴ประมาณ 1.5 กิโลเมตร

จะขอความช่วยเหลือจากคนในหมู่บ้านก็ยิ่งเป็นไปไม่ได้

คนที่อาศัยในหมู่บ้านล้วนเป็นเพียงคนทั่วไปที่ไม่เคยฝึกฝนวิชา เรื่องการลับเปลี่ยนวิญญาณก็ไม่เคยได้ยินผ่านหูเลยสักครั้ง ถ้าไปขอความช่วยเหลือก็รังแต่จะทำให้พวกเขาต้องเดือดร้อนไปด้วย ที่สำคัญ ในสายตาของชาวบ้าน ลู่อวี่นเพยเป็นเพียงชายชราผู้ใจดี ฉลาด น่าเลื่อมใส และรักใคร่ห่วงใยหลานของตนมาก แล้วใครเล่าจะเชื่อคำพูดของเหวินจิง

โอกาสที่จะลับเปลี่ยนวิญญาณได้สำเร็จมีเพียงสองถึงห้าส่วน ขึ้นกับ ว่ามีวิชาเซียนแก่กล้ามากเท่าไร วิชายิ่งแก่กล้า โอกาสสำเร็จก็ยิ่งมาก แต่ถ้า ทำการลับเปลี่ยนวิญญาณไม่สำเร็จ วิญญาณของคนผู้นั้นก็จะแหลกสลาย ไปในทันที ทว่าการเปิดรับศิษย์ของสำนักกระบี่ชิงชวีเป็นเรื่องที่ไม่อาจเข้าใจ ลู่อวี่นเพยผู้หวาดกลัวความตายเป็นอย่างยิ่งจึงจำเป็นต้องเสี่ยง

หนึ่งในมหาสำนักทั้งห้าเช่นสำนักกระบี่ชิงชวีจะรับเฉพาะศิษย์ที่มีอายุ ต่ำกว่าสิบหกปีซึ่งบรรลุนิชาเซียนถึงขั้นที่สี่แล้วเท่านั้น ทว่าหลังจากทำการ ลับเปลี่ยนวิญญาณจะไม่สามารถฝึกวิชาได้ราวหนึ่งปี ลู่อวี่นเพยจึงร้อนใจ ต้องการให้เหวินจิงฝึกฝนจนสำเร็จขั้นที่สี่ให้ได้ มิฉะนั้นเขาก็จะไม่อาจ เข้าเป็นศิษย์ของสำนักกระบี่ชิงชวี

ในนิยายนั้น แม้จะมีโอกาสเพียงน้อยนิด หากลู่อวี่นเพยก็แลกเปลี่ยน วิญญาณได้สำเร็จจนเข้าเป็นศิษย์ของสำนักกระบี่ชิงชวีในนาม “ลู่จิง” ได้

ยามสถานการณ์คับขันเช่นนี้ เหวินจิงไม่อาจฝากทุกอย่างไว้กับ โชคชะตาได้อีกต่อไป

ตอนที่เขาฝึกวิชาสำเร็จขั้นถึงขั้นที่ห้าแล้ว ทว่าลู่อวี่นเพยไม่เคยฝึกวิชา “เนตรสวรรค์” จึงไม่อาจมองเห็นระดับของเขา แต่การจะทำให้เขาฝึกถึง ขั้นที่เจ็ดได้ในสามเดือนเพื่อต่อสู้กับลู่อวี่นเพยยิ่งฟังดูไร้เหตุผล

เหวินจิงเพียงแต่หวังว่า การเป็นนักอ่านผู้ภักดีของอุบัติการณ์- วันสิ้นโลกจะพอช่วยอะไรเขาได้บ้าง

ภายนอก สายฝนตกโหมกระหน่ำ

ม่านฝนค่อยกลืนกินแนวยอดเขาให้หายไปจากสายตาทีละน้อย

บทที่ 3

ยามเย็น ต้นฤดูใบไม้ร่วง

นอกหน้าต่างผืนฟ้าเต็มไปด้วยกลุ่มก้อนเมฆสีเทาที่แผ่ปกคลุมลงมา จากเบื้องบน ปิดบังยอดเขาจนดูมืดมิดอับแสง หยาดน้ำฝนตกรุนแรง ราวจะกลืนกินผู้คนให้หายไปกับสายน้ำ ฟ้าส่งเสียงครืนครางประสานกับ เสียงหวีดหวิวของสายลม

เหวินจิงปิดบานหน้าต่างที่ลั่นไหวจากพายุสายลมพัดแรงจนเส้นผม ของเขายุ่งเหยิงไม่เป็นทรง เขาพยายามรักษาภริยาให้หนึ่งอย่างสุดความสามารถในขณะที่ริมฝีปากขมขมิบไม่หยุด “วันที่เก่า เดือนแปด ยามค่ำ วันที่เก่า เดือนแปด ยามค่ำ...”

ลู่อวินเพยใช้สายตาเยียบเย็นจับจ้องอีกฝ่าย “จิงเออร์ เจ้าเพิ่มพ้ออะไรอยู่คนเดียว”

เหวินจิงหันกลับมามองลู่อวินเพยด้วยสายตาเรียบเฉย ก่อนจะเอ่ย ประโยคที่อีกฝ่ายเฝ้ารอมานานเป็นเวลาหลายปี “ท่านปู่ หลานฝึกสำเร็จ ถึงขั้นที่สี่แล้ว”

นัยน์ตาของลู่อวินเพยเปล่งประกายดีใจแวบหนึ่งก่อนจะหม่นแสงลง ตามเดิม เขาตีสีหน้าคาดไม่ถึงขณะพูดอย่างยินดี “ดี ดี ทำได้เยี่ยมมาก พรุ่งนี้ปู่จะพาเจ้าไปเมืองสวีนหยาง”

ปากกล่าวเช่นนั้น แต่หัวใจของเขากลับขมวดเข้าหากัน

อา...ดูแล้วช่างขัดกันกับคำพูดจริง ๆ

เหวินจิงรู้ว่าผู้เป็นปู่กำลังลั้งเล ถึงอย่างไรการสลับเปลี่ยนวิญญาน ก็ถือเป็นการผืนชะตาฟ้า จึงมีแนวโน้มว่าจะล้มเหลวได้สูงมาก ลู่อวี่นเพย หวั่นเกรงต่อความตายมาทั้งชีวิต จะห้ามไม่ให้กระวนกระวายใจก็คงไม่ได้

เหวินจิงแสร้งทำเป็นดีใจ พูดว่า “เช่นนั้นหลานขอตัวไปนอนก่อน”
“...ดีเหมือนกัน พรุ่งนี้ต้องตื่นแต่เช้ากว่าเดิมสักหน่อย”

เหวินจิงหันกายกลับ ขณะที่กำลังจะเดินไปยังห้องนอนเล็กๆ ของตน นั้นเอง แผ่นหลังของเขาก็ปล้นสัมผัสได้ถึงสายลมเย็น ฝ่ามือผอมแห้ง ซึ่งปกคลุมด้วยรอยเหี่ยวย่นคล้ายกิ่งไม้แห้งวางลงบนบ่าของเขา ดูแล้ว ไม่ต่างจากโครงกระดูกที่คลานออกมาจากสุสาน พาให้เหวินจิงรู้สึกขนลุกไปทั่วร่าง ลู่อวี่นเพยเอ่ยเสียงขึ้นระคนโศก “จิงเอ๋อร์ พวกเราปู่หลานไม่ได้ คุยกันมานานมากแล้ว คึนนี้พวกเรามานั่งคุยกันเถอะ”

แม้ว่าเสียงจะชวนชนลูกปานใดก็ไม่อาจจะปฏิเสธได้ เหวินจิง ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากสูดลมหายใจเข้าลึกก่อนนั่งลง “ท่านปู่ต้องการ คุยเรื่องใดหรือ”

ลู่อวี่นเพยค่อยๆ เดินไปจุดตะเกียง ร่างผอมของเขาปรากฏเป็นเงา ทอดยาวภายใต้แสงไฟอันริบหรี่

ผู้สูงวัยมีท่าทางหวนระลึกถึงเรื่องราวในอดีต นัยน์ตาที่ฝ้าฟาง ด้วยความชราเหม่อลอย เอ่ยซ้ำๆ “จิงเอ๋อร์ ตลอดสิบกว่าปีที่ผ่านมา นี้ ปู่ดูแลเจ้าดีหรือไม่”

“ท่านเลี้ยงข้ามาดียิ่ง”

“เจ้ารู้หรือไม่ว่าพ่อของปู่คือใคร”

เงาส่อนของผู้สูงวัยบนกำแพงบิดเบี้ยวไปตามเปลวไฟที่พลิวไหว ดูน่าหวาดกลัวราวกับเป็นปีศาจ

“ท่านหวดคือใครหรือท่านปู่”

“พ่อของปู่คือลู่จื่อซาน ผู้อาวุโสของสำนักกุจิ้งที่มีชื่อเสียงโด่งดัง เจ้าน่าจะเคยได้ยินมาบ้างกระมัง”

ใบหน้าที่เต็มไปด้วยริ้วรอยของลู่อวี่นเพยปล้นอ่อนละมุนลง แววตา

ทั้งสองข้างเป็นประกายแวววาว

หากสิ่งที่ได้ยินทำให้เหวอนจึงนั่งตะลึงไป

เรื่องคอขาดบาดตายแบบนี้ ทำไมถึงไม่มีเขียนไว้ในหนังสือ

ในอุบัติการณ์วันสิ้นโลกเพียงเอ่ยถึงลู่อวีนเพยว่าเป็นเพียงตัวประกอบที่เลี้ยงดูหลานไว้สำหรับสับเปลี่ยนวิญญานเท่านั้น ไม่ได้กล่าวถึงพื้นเพความเป็นมาของเขาแต่อย่างใด

เหตุใดตัวประกอบตัวหนึ่งจึงมีเบื้องหลังน่ากรังเกรงได้ถึงเพียงนี้ ในบรรดามหาสำนักทั้งห้า ลู่อวีนเป็นเพียงผู้เดียวที่มีแก่นปราณธาตุไม่เขาใช้เวลาบำเพ็ญเขียนไม่ถึงหนึ่งศตวรรษก็สามารถบรรลุถึงด่านอายุวัฒนะหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด ไม่น่าเชื่อว่าบุคคลที่เก่งกาจเช่นนี้จะเป็บิดาของปีศาจเผ่า

ดวงตาของลู่อวีนเพยหม่นแสงลง เผยให้เห็นแวตาดำขึ้นขม “เสียตายเป็นที่บูไรความสามารถ ตั้งแต่เกิดมา ท่านพ่อก็ไม่เคยเห็นปุเองอยู่ในสายตา แม้จะดูต่าปุสักครั้ง ท่านพ่อกียังไม่เคย ท่านพ่อมองเห็นแค่น้องชายทั้งสามคนของปุเท่านั้น จึงเออร์ ความเจ็บปวดของปุ...เจ้าเข้าใจหรือไม่” เหวอนจึงเพียงแค่มงกศีรษะรับเงียบๆ

เสียงของลู่อวีนเพยกลับมาดังอีกครั้ง “ปุไม่ยอม ปุเองก็เป็ลูกคนหนึ่งเหมือนกัน เพราะเหตุใดท่านพ่อจึงทำเช่นนี้ น้องชายของปุอายุสิบขวบก็ฝึกจนบรรลุถึงขั้นสิบ แต่ท่านพ่อกลับโมโห ตวาดน้องชายของปุว่าไม่ได้ความ แต่กับปุที่อายุยี่สิบ ท่านพ่อกลับไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าปุฝึกถึงขั้นใด สักวันปุจะทำให้ท่านพ่อเสียใจที่ทำแบบนั้นกับปุ จะทำให้ท่านพ่อหันมามองปุ ลูกที่แม่แต่ชื่อเขายังไม่เคยเรียก ไม่ว่าจะด้วยวิธีใด...”

พูดไม่ทันจบประโยค ลู่อวีนเพยก็ไ้ออย่างรุนแรง

เหวอนจึงนั่งเงียบ ไม่แม่แต่จะขยับกาย

สองมืออันสั้นเทาของลู่อวีนเพยล้วงแผ่นป้ายสีด่าสหนักออกมาจากสาบเสื้อบริเวณหน้าอก ป้ายนั้นดูคล้ายโลหะ หากก็ไม่ใช่โลหะ ดูคล้ายไม้หวากก็ไม่ใช่ไม้ กิริยาของลู่อวีนเพยคืนกลับสู่การเป็นปุผู้ใจดีของหลานชายดังเดิม หางตาอันคลอไปด้วยหยาดน้ำตาส่งผลให้ใบหน้าของเขาดูอ่อนละมุน

ลง ลู่อวีนเพยสัมผัสข้อมือของเหวินจิงเบาๆ “จิงเออร์ จากนั้นไปปุ่มีธุระ
เรื่องหนึ่งที่ต้องทำ ถ้าหากว่าปุ่ตายไป ให้เจ้านำแผ่นป้ายนี้ไปหาทวดของเจ้า
ที่สำนักกุ่จิ่ง เขาอาจจะจำปุ่ไม่ได้ แต่เจ้าก็นับว่าเป็นลูกหลานสกุลลู่ เขา
ไม่อาจไม่สนใจเจ้าได้ ยิ่งกว่านั้น พรสวรรค์ของเจ้า...”

พูดถึงตรงนี้ ลู่อวีนเพยก็มองเหวินจิงอย่างกระหาย นัยน์ตาหลุกหลิก
สอดส่ายไปมาก่อนจะนั่งลงตามเดิม

เหวินจิงแค้นหัวเราะในใจ

หากลู่อวีนเพยแลกเปลี่ยนวิญญาณสำเร็จ เขาคงจะรักษาชีวิตน้อยๆ
ของตนไว้ไม่ได้ แต่ถ้าลู่อวีนเพยล้มเหลว เขายังต้องเดินทางไกลเป็นพันลี้
เพื่อมอบแผ่นป้ายและแจ้งข่าวการตายให้กับตระกูลของลู่อวีนเพยอีกต่างหาก
เขามองไปที่มือของอีกฝ่าย นิ้วมือที่เหมือนกับกิ่งไม้แห้งตายของ
ลู่อวีนเพยราวกับจะสูบเอาความเยาว์วัยของเขาเข้าไป

“จิงเออร์ เจ้าได้ยินหรือไม่”

เหวินจิงขยับข้อมือออกจากการเกาะกุมของอีกฝ่าย เอ่ยเสียงเบา
“ใจระยต่อความตาย ชนทั้งหลายล้วนพึงมี ในที่สุด หลานก็เข้าใจสาเหตุ
ที่ท่านปุ่ต้องการสับเปลี่ยนวิญญาณกับหลานเสียที แต่ว่าหลาน...หลานไม่เคย
พานพบคนที่น่าสะอิดสะเอียนเช่นท่านปุ่มาก่อน”

ลู่อวีนเพยอึ้งไป “เจ้าว่าอะไรนะ”

ทว่าเขายังซ้ากว่าเหวินจิงที่กระโจนหนีออกไปทางหน้าต่าง ร้องตะโกน
เสียงดัง “ท่านเซียน! พี่ชายเซียน! ช่วยข้าด้วย! พี่ชายเซียน!”

ขอบฟ้าเต็มไปด้วยเมฆดำอันเป็นสัญญาณการมาถึงของพายุใหญ่ ลมพัด
กระโชกแรงไปทั่วทั้งบริเวณ เสียงฟ้าร้องคะนองก้อง

บุคคลสามคนยืนอยู่ข้างน้ำตกด้านหน้าหมู่บ้าน

เรือนร่างสง่างามดั่งบัณฑิตอยู่ในอาภรณ์สีขาว ดวงตาบนิบหน้า
คมคายซึ่งดูแล้วน่าจะมีอายุประมาณยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดปีกวาดไปรอบๆ
ก่อนจะหยุดลงตรงศิลาบริเวณทางเข้าหมู่บ้าน เขากล่าวกับตนเองเสียงเบา
“หมู่บ้านชิงเฉียน...ห้องฟ้ามีดแล้ว คินนี่เราพักที่หมู่บ้านนี้กันเถอะ”

เด็กหนุ่มหน้าตาหมดจดในเครื่องแต่งกายสีเทา อายุประมาณสิบเจ็ดสิบแปดปีตอบซ้ำๆ “ขอรับ ศิษย์พี่ใหญ่กล่าวได้เหมาะสม”

ข้างกายทั้งสองปรากฏบุรุษในเครื่องแต่งกายเรียบง่ายสีดำนินิทซึ่งเปียกชุ่มไปด้วยน้ำฝน เขาเอ่ยเสียงเรียบ “ข้าจะลองไปดูว่ามีบ้านใดพอจะให้พวกเราพักได้บ้าง”

เด็กหนุ่มในชุดสีเทาออกเดินซ้ำๆ “ศิษย์พี่สี่ คราวก่อนที่ข้ามาหมู่บ้านนี้กับศิษย์พี่สาม ชาวบ้านที่ออกมาหาพินเห็นพวกเราหะเหินเดินอากาศได้ต่างเข้าใจว่าพวกเราเป็นเทพเซียน จะมีคนที่ไม่ยอมให้พวกเราพักหรือ” ผู้อยู่ในชุดสีขาวเบ้าปาก “ถึงกับบอกว่าตัวเองเป็นเซียน ช่าง...” ไร่ียงอายจริงๆ

คนในหมู่บ้านต่างหลบฝนอยู่ในบ้านของตน มีเพียงเด็กไม่กี่คนที่ยื่นมองพวกเขาจากท้ายหมู่บ้าน

ท่ามกลางความมืด สายลมแรงพัดเส้นผมของพวกเขาสะบัดไหว บุรุษในอาภรณ์สีดำย่างเท้าไปข้างหน้า เดินผ่านบ้านหลายหลังไปโดยไม่หยุด ช่วงขณะที่ตัดสินใจว่าจะเคาะประตูเพื่อถาม ก็พลันได้ยินเสียงตะโกนของเด็กชายดังมาจากที่ไม่ไกล เสียงเล็กตื่นตระหนก เจ็บปนด้วยความหวาดกลัวจนสิ้นหวังเต็มที

“ท่านเซียน! พี่ชายเซียน! ช่วยด้วย!”

เด็กหนุ่มในเครื่องแต่งกายสีเทาจับต้นชนปลายไม่ถูก “เสียงใครร้องให้ช่วยหรือ”

สีหน้าของบุรุษในชุดขาวเปลี่ยนทันควัน เขากระโจนไปใช้เท้าเตะประตูพุ่งตัวเข้าไปอย่างรวดเร็ว ชายในชุดดำตามติดกระชั้นชิด กวาดนัยน์ตาเยื้องยื่นไปรอบสวน

เด็กหนุ่มที่ทั้งร่างเปราะเือนไปด้วยดินโคลนคุกเข่าอยู่บนพื้น เหนือร่างของเขา ดวงไฟสีเหลืองที่ลอยอยู่พยายามอย่างยิ่งที่จะแทรกเข้าไปในร่างที่อยู่เบื้องล่าง

“พี่ชายเซียน! ช่วยด้วย!” ใบหน้าของคนที่อยู่บนพื้นซีดขาวด้วยความเจ็บปวด แสงสีเหลืองของลูกไฟไม่ต่างจากคมมีดที่กรีดลงบนร่าง

“ลับเปลี่ยนวิญญาณ!” ชายในชุดสีเทาตะโกนออกมา โดยยังคงความสงบในน้ำเสียงเอาไว้

ทันใดนั้น ลำแสงสีขาวซึ่งไม่รู้ว่ามีพุ่งออกมาจากฝ่ามือของผู้ใดก็ตรงเข้าปะทะกับลูกไฟสีเหลืองโดยไม่รอให้มีเวลาเตรียมรับมือ

ลูกไฟสองดวงพุ่งชนกันในความเงียบ ก่อให้เกิดแสงวาบจนรอบข้างสว่างโรจน์ราวกลางวัน ก่อนวูบหายราวกับได้ปลดปล่อยพลังออกจนหมดสิ้น

ใบหน้าของเหวินจิงเต็มไปด้วยดินโคลน หน้าผากชุ่มไปด้วยเหงื่อจากทางหางตา เขามองเห็นศพของชายชราซึ่งมีมีดปักอยู่บริเวณท้องเริ่มแข็งตัว

รอดมาได้แบบเส้นยาแดงผ่าแปด

บุรุษในชุดสีดำซึ่งทั้งตัวชุ่มโชกไปด้วยน้ำฝนเดินตรงมาช้า ๆ ก่อนใช้มือสำรวจศพของผู้สูงวัย “ปลิดชีพตนเอง แก่นปราชญ์ของเขาแยกจากร่างเพื่อจะลับเปลี่ยนวิญญาณ”

เขามองมายังเหวินจิง “เจ้าเป็นใคร”

เหวินจิงจ้องอีกฝ่ายอย่างตื่นตะลึง

หยาดน้ำฝนหยดระลงมาตามใบหน้าของชายชุดดำผ่านนัยน์ตาเย็นชาซึ่งแผ่ประกายเยือกเย็นออกมา ริมฝีปากเฉียบดุร้ายซึ่งความรู้สึก แต่เมื่อมองโดยรวม คนผู้นี้กลับให้ความรู้สึกสดชื่นตั้งสายลมแห่งฤดูใบไม้ผลิซึ่งนำพาความอบอุ่นมาสู่ทุกที่ที่เขาไป เพียงเขายืนอยู่ ความน่ากลัวของสวนแห่งนี้ก็กลับลดลง

“ท่านคือ...” จวินเหยียนจื่อ?

บทที่ 4

ยามค่ำ วันที่เก้า เดือนแปด ระหว่างทาง คณะของจวินเหยียนจื่อประสบกับพายุฝน จึงหยุดพักที่หมู่บ้านซิงเจวียน ภายในหมู่บ้านมีชายชราชื่อว่า ลู่อวี่นเฟย ผู้แก่ชราจนคิ้วและเส้นผมขาวโพลน เขาอาศัยอยู่กับลู่อิงสองคนปู่หลาน โชคไม่ดีที่เมื่อหลายวันก่อนชายชราต้องลาโลกไปด้วยโรคภัย จึงเหลือเพียงผู้เป็นหลานอาศัยอยู่ที่บ้านหลังนี้เพียงลำพัง แม้อู่อิงจะยังเยาว์วัย ทว่ากลับมีนิสัยคล้ายผู้เป็นปู่ของเขามาก เขาให้การต้อนรับคณะของจวินเหยียนจื่อที่พักรอคืนที่บ้านของเขาเป็นอย่างดี

--- ความจาก อุบัติการณ์วันสิ้นโลก บทที่ 10

ในนิยายไม่ได้เอ่ยถึงเหตุการณ์ที่ลู่อิงถูกสับเปลี่ยนวิญญาณ เพียงแค่บอกใบ้ให้ผู้อ่านคาดเดาได้ว่า คนที่ให้การต้อนรับพวกจวินเหยียนจื่อคือลู่อิงที่ถูกลู่อวี่นเฟยสับเปลี่ยนวิญญาณ

ดังนั้น ขณะที่ฝนตกหนัก เหวินจิงจึงยั่วยุโทสะปีศาจเฒ่าหวังแค่เพียงว่าพวกจวินเหยียนจื่อจะมาพบลู่อวี่นเฟยขณะทำการสับเปลี่ยนวิญญาณ “ท่านคือ...”

บุรุษในอารมณ์สีด่าเอ่ยซ้ำ ๆ “ข้าจวินเหยียนจื่อ”

เขาปัดน้ำฝนที่อยู่บนร่างก่อนช่วยพยุงเหวินจิงขึ้นจากพื้นโคลน

ใบหน้างดงามสุขภาพและอ่อนโยนราวกับสายลมวสันต์ ไม่ปรากฏแม้แต่
เศษเสี้ยวของความเย็นชา พาให้คนรู้สึกวางใจ ไม่ต่อต้าน

เหวินจิงบอกไม่ถูกว่าเวลานี้ตนรู้สึกเช่นไร รู้แค่เพียงปวดศีรษะมาก

ผู้อยู่ในชุดขาวก้าวเข้ามามองเหวินจิงที่หึ่งกายปกคลุมด้วยดินโคลน
พูดอย่างอบอุ่น “ข้าหลิวเซียนมั่ว เดินทางผ่านมาทางนี้กับศิษย์น้องทั้งสอง
แต่กลับเจอพายุฝน จึงจะขอค้างแรมสักคืน”

เขาชี้ไปยังศพที่แข็งตัวอยู่บนพื้น “นี่คือใคร”

เหวินจิงยังคงมีอาการตื่นตะลึง จึงเพิกเฉยต่อคำถามของบุรุษใน
ชุดขาวอบอุ่น อ่อนโยน งดงามราวดอกกล้วยไม้ สูงสง่า บริสุทธิ์ ประหนึ่ง
แจกันหยกชั้นดี... ถ้อยคำที่บรรยายไว้ในหนังสือให้ความรู้สึกเช่นนี้เอง...

หลิวเซียนมั่วไม่เคยถูกผู้อื่นมองข้ามเช่นนี้มาก่อน รู้สึกเสียหน้า
ไม่น้อย จึงกระแอมอย่างเคอะเขิน “น้องชาย ผู้นี้คือ...”

สติของเหวินจิงคืนกลับมา จึงค้อมศีรษะขออภัยอย่างเก้อเขิน “คือ...
คือท่านปู่ของข้าเอง”

หลิวเซียนมั่วหนึ่งไปครู่หนึ่งก่อนถอนใจออกมาเมื่อเอ่ยว่า “เป็นปู่
ของเจ้า เป็นญาติกันแท้ ๆ ยังจะสลับัญญัติกับเจ้า...”

เด็กหนุ่มในชุดสีเทากล่าวเสริม “กระทั่งหลานของตัวเองยังไม่เว้น
คนเช่นนี้ยากจะได้พบเห็นจริงๆ”

เหวินจิงก้มศีรษะอย่างไม่สบายใจ หากก็ไม่ได้เอ่ยอันใดออกมา

จวินเหยียนจ้อมองร่างของชายชราบนพื้นอย่างสงวนท่าที ก่อนพูด
เสียงต่ำว่า “ฟ้ามีตแล้ว เอาเสื่อมาห่อร่างเขาไว้ก่อน พรุ่งนี้เข้าค่ายฝึ
ก็แล้วกัน”

ผู้ช่วยชีวิตพักค้างแรมอยู่ในบ้าน เหวินจิงนำทุกสิ่งในบ้านที่รับประทานได้
มาทำเป็นกับข้าวสี่จาน พร้อมน้ำซุ๊ปอีกหนึ่งชาม จัดวางไว้บนโต๊ะอาหาร

เมื่อครั้งที่ลู่อวินเพยยังมีชีวิตอยู่ เขาไม่เคยนอนหลับได้สนิทเลย
สักคืน ทั้งยังต้องคอยวิตกกังวลตลอดทั้งวัน วันนี้นี้จึงได้แต่ขอบคุนฟ้าดิน
ที่รอดพ้นจากอันตรายมาได้

ในบ้านที่อาศัยเพียงสองปูหลานมีจานสามไม่มากนัก ข้าบางส่วนยังแตกหัก เหวินจิงไม่ได้คิดอะไร หยิบสามและตะเกียบที่อยู่ในสภาพดีที่สุด วางลงตรงหน้าจวินเหยียนจื่อไปตามจิตใต้สำนึก จัดการตักข้าว รินน้ำชา เสร็จสรรพ

จวินเหยียนจื่อมองด้วยแววตาเรียบเฉย ไม่เอื่อยอะไร

ทว่าหัวคิ้วของหลิวเซียนมั่วกลับย่นเข้าหากัน

เบื้องหน้าของเขากับศิษย์น้องมั่วยังคงว่างเปล่า ขณะที่ศิษย์น้องจวินกลับมีข้าวปลาอาหารพร้อม ความไม่เท่าเทียมนี้มันช่าง...

แต่ก็อย่างว่า... ศิษย์น้องจวินเป็นคนช่วยเหลือคนนี้ได้ ความรู้สึกซาบซึ้งใจของเด็กคนนี้จึงเป็นที่เข้าใจได้

หลิวเซียนมั่วเริ่มแนะนำทีละคน “พวกเราเป็นศิษย์ของสำนักกระบี่ชิงชวีจากยอดเขาซู่สี่ สองคนนี้ คนหนึ่งคือศิษย์น้องสี่... จวินเหยียนจื่อ ส่วนที่เด็กกว่าคือศิษย์น้องแปด... มั่วสาวเหยียน”

เหวินจิงมองทั้งสอง ผงกศีรษะให้โดยไม่พูดไม่จา ศิษย์พี่ใหญ่เป็นคนจิตใจดี ชอบทำอะไรตลกเรียกเสียงหัวเราะจากผู้อื่นเป็นประจำ ส่วนมั่วสาวเหยียนก็เป็นเด็กหนุ่มที่ก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว น่าเสียดายที่ทั้งสองมีจุดจบไม่ค่อยดีนัก

“เจ้ารู้หรือว่าพวกเราจะมาที่นี่ ไม่เช่นนั้นเหตุใดถึงตะโกนเรียกพี่ชายเหยียนเสียล่ะ” มั่วสาวเหยียนถาม

“ในหมู่บ้านต่างเรียกขานพวกท่านเช่นนี้ ยามนั้นข้าตกใจมากจึงตะโกนไปอย่างไม่รู้ตัว” เหวินจิงพูดกลบเกลื่อนอย่างลนลาน

หลิวเซียนมั่วยิ้มให้เหวินจิงขณะถาม “ป็นี่เจ้ามีอายุเท่าไร”

เหวินจิงตักข้าวและรินน้ำชาให้เขา พลังฉีกยิ้มตอบอีกฝ่าย “สิบสามปี”

จวินเหยียนจื่อกล่าวว่า “ต้องการเข้าสำนักกระบี่ชิงชวีหรือไม่”

เหวินจิงผงกศีรษะ “ข้ากำลังรอเวลาที่สำนักจะเปิดรับศิษย์ในอีกครึ่งเดือน เผื่อจะโชคดีได้เป็นศิษย์ของสำนักกระบี่ชิงชวี”

หลิวเซียนมั่วเอื่อยยิ้มๆ “เช่นนั้นเจ้าจงไปที่ยอดเขาซู่สี่ ตั้งแต่วันนี้ ข้ากับเจ้าถือว่าเป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องกัน...” เอื่อยถึงตรงนี้เขาก็กระแอมอย่าง

จิตเจื่อน “แต่น่าเสียดายที่ยอดเขาอยู่ลือไม่เปิดรับศิษย์มาหลายปีแล้ว”

เหวินจิงก้มหน้าก้มตาใช้ตะเกียบพวยข้าวใส่ปาก ไม่ตอบทสนทนาเรื่องนี้ยอมมีที่มา...

สำนักกระบี่ชิงชวีประกอบด้วยทั้งสิ้นสิบหกยอดเขา ลีฟ่งผู้เป็นเจ้าของสำนักเป็นผู้ครอบครองยอดเขาที่สูงที่สุดพร้อมทั้งปกครองประมุขยอดเขาคนอื่น ๆ ซึ่งมีศักดิ์เท่าเทียมกัน ประมุขของยอดเขาอยู่ลือมีนามว่า ห้วนต้วนเซวียน เป็นหนึ่งในห้าบุคคลของสำนักที่ฝึกตนจนบรรลุถึงด่านอายุวัฒนะ เป็นบุคคลปริศนาที่มีชื่อเสียงขจรไปทั่วหล้า

เมื่อต้วนเซวียนขึ้นเป็นประมุขยอดเขา ศิษย์ของยอดเขาอยู่ลือก็สามารถเซ็ดหน้าทอดตามองผู้อื่นได้อย่างเต็มภาคภูมิ พวกเขาต่างทุ่มเทพยายามเพื่อความเป็นหนึ่งจนกลายเป็นเสาหลักของสำนักชิงชวี หากก็เป็นที่น่าเสียดายอย่างยิ่งที่ช่วงหลายทศวรรษมานี้ ยอดเขาอยู่ลือไม่มีผลงานปรากฏ จึงตกต่ำลงเรื่อย ๆ

สาเหตุของเรื่องนี้มาจากตัวของต้วนเซวียนเอง

พูดให้ชัดก็คือ ต้วนเซวียนไม่ใส่ใจสิ่งอื่นใดแม้แต่หน่วย

เขาไม่สนใจ ทั้งยังไม่เคยถามไถ่เกี่ยวกับการฝึกปรือของศิษย์ หลังจากทีศิษย์ผ่านการฝึกฝนขั้นพื้นฐานแล้ว เขาก็จะสอนวรยุทธ์เพียงเล็กน้อยก่อนจะให้ไปฝึกฝนต่อด้วยตัวเองโดยไม่มีแม่แต่คำชี้แนะ

แม้สำนักกระบี่ชิงชวีจะมีกฏบัญญัติไว้ว่าลูกศิษย์ห้ามทำหั่นกันเอง แต่คนยิ่งมากยิ่งยากต่อการปกครอง มีชั่วดีปะปนกันไป อย่างเช่น ยอดเขาเทียนเหิงมีศิษย์ร่วมสองร้อยคน อาศัยว่ามีพวกมากคอยกลั่นแกล้งลูกศิษย์ของยอดเขาอยู่ลือเป็นประจำ โดยไม่มีสักคนก้าวออกมาปกป้องศิษย์ของยอดเขาอยู่ลือ เมื่อเวลาผ่านไป ความอ่อนแอของยอดเขาอยู่ลือก็เป็นที่รู้กันในวงกว้าง บรรดาศิษย์ที่เข้าใหม่ต่างไม่มีใครต้องการเป็นรองผู้อื่นในรอบหลายสิบปีที่ผ่านมาจึงไม่มีใครเลือกมาเป็นศิษย์ของต้วนเซวียน

หลิวเซียนมั่งผินหัวเราะเมื่อสัมผัสได้ว่าหัวข้อสนทนาเริ่มขมขื่นลงทุกที “เกรงว่าข้ากับเจ้าจะไร้วาสนาได้เป็นศิษย์พี่น้องกันเสียแล้ว ท่านอาจารย์ไม่ชอบรับศิษย์ใหม่เพราะต้องการให้ความสำคัญกับพวกเรา”

เหวินจิงไม่กล้าเปิดเผยความลับของอีกฝ่าย จึงเอ่ยเพียงว่า “ข้าเข้าใจ”

ความเศร้าบางเบาปกคลุมอยู่ในบรรยากาศ เหวินจิงรีบกินข้าวและจัดเตรียมที่นอนให้แก่ผู้เป็นแขก

พายุฝนพัดกระหน่ำอยู่ก่อนคืนก่อนจะสงบ เหวินจิงที่ยกเตียงของตนให้แก่ผู้มีพระคุณต่อตัวเองอยู่ในผ้าห่มบนพื้นหินที่เย็นเยียบราวน้ำแข็ง ความเปียกชื้นและลมหนาวของคืนฝนตกแห่งทะลุเข้าไปถึงกระดูก เขาหนาวจนฟันสั่นกระแทกกันกึกกั๊ก ไม่สามารถข่มตาหลับได้ ท้ายที่สุดจึงลุกขึ้นมาทอดถอนใจ

นอนไม่หลับ ไปเข้าห้องน้ำดีกว่า

ดวงจันทร์บนฟากฟ้าทำให้รู้สึกโดดเดี่ยวอย่างยากอธิบาย

ภายในสวนระเกะระกะไปด้วยดอกไม้และกิ่งไม้ที่โดนลมพัดจนหักเป็นจำนวนมาก ศพที่ห่อไว้ด้วยเสื้อเปียกชุ่มไปด้วยน้ำฝนถูกวางไว้ตรงมุมกำแพง เหวินจิงนึกคิดขึ้นมาได้จึงก้าวเข้าไปข้างศพลู่อ้วนเพียงอย่างระมัดระวัง เขายื่นมือเข้าไปในเสื้อ ค้นหาแถวหน้าอกของศพอย่างตั้งใจ

แผ่นป้ายสีดาสีทกมาอยู่ในมือของเขา เป็นแผ่นป้ายของตระกูลที่ลู่อ้วนเพียงนำออกมาให้ดู น้ำหนักของสิ่งของในมือบอกเขาว่าแผ่นป้ายนี้ น่าจะสร้างจากหิน พลังปราณเบาบางแผ่ออกมาจากแผ่นป้าย กลางแผ่นหินสลักตัวอักษรสองตัวเอาไว้ แต่ไม่สามารถแยกออกกว่าเป็นตัวอักษรอะไร

เหวินจิงมองแล้วมองอีก ก็ยังคงอ่านไม่ออก

แผ่นป้ายตระกูลลู่นี้น่าจะมาจากศิลาปราณ...

“ตึกตื่นเพียงนี้ เจ้ายังไม่นอนอีกหรือ” เสียงทุ้มต่ำฟังดูอบอุ่นของบุรุษพลันดังขึ้นไม่ไกลนัก

เหวินจิงตกใจราววิญญูณะจะหลุดออกจากร่าง รีบชมอารมณ์ของตนขณะหันไปยั้งต้นเสียง มองเห็นเพียงชายในชุดดำยืนอยู่อย่างเงิบเขยิบห่างออกไปไม่เกินสิบก้าว

“ผู้...ผู้ฝึกปรี้อจวินก็นอนไม่หลับหรือ”

จวินเหยียนจื่อเบนสายตาไปยังดวงจันทร์ “ฝนหยุดแล้ว ข้านอน
ไม่หลับจึงออกมาเดินข้างนอก”

“ซำก็เช่นกัน...” เหวินจิงยิ้มกว้างอย่างอดไม่อยู่ รู้สึกตื่นเต้นเล็กน้อย
ขณะเก็บแผ่นป้ายเข้าไป

จวินเหยียนจื่อทอดสายตาไปยังศพ “ปู่ของเจ้าดูแลเจ้าดีหรือไม่”

“ท่านปู่ใจดีอย่างยิ่ง”

“...ไม่ระแคะระคายสักนิดหรือว่าเขาต้องการจะสลับวิญญาณกับเจ้า”
ในใจของเหวินจิงขมปรีว่า แต่เขากลับหัวเราะ “ซำโง่เขลา มองเจตนาของเขา
ไม่ออกแม้แต่น้อย”

จวินเหยียนจื่อก้มศีรษะมองเบื้องล่าง ไม่ต่อความ

ดวงจันทร์สุกสว่างสดใสแสงลงมาต้องเรือนร่างทางด้านข้างของ
จวินเหยียนจื่อ ส่งให้เขาดูคล้ายรูปสลักที่ตกอยู่ในห้วงภวังค์ของตน

ความคิดเหวินจิงปั่นป่วน

คนผู้นี้คือผู้ที่หลอมรวมเหล่าผู้ฝึกเขียนในแคว้นจู่เฟิงให้เป็นหนึ่งเดียว
ในอีกไม่กี่สิบปีข้างหน้า!

เหวินจิงลอบพิจารณาใบหน้าเนียนใสราวหยกของอีกฝ่าย แม้จะเพียง
แวบเดียว หากก็ยากที่จะมีอะไรมาบดบังเสน่ห์ที่สามารถช่วงชิงหัวใจและ
วิญญาณสตรีของจวินเหยียนจื่อได้

จู่ๆ ก็มีบางสิ่งปรากฏขึ้นก่อนจางหายไปอย่างรวดเร็ว

เหวินจิงนั่งงันไป เมื่อก็กี่เขาเห็นอะไร...

ขณะที่สติของเขายังไม่กลับคืนมา ในหัวก็ได้ยินเสียงเครื่องจักรดังขึ้น
ราวกับเสียงแหลมบาดหูของสัญญาณเตือนภัยที่ตั้งขึ้นวนไปมา

“โปรตระวัง! ค่าความดีของจวินเหยียนจื่อ - 1000! โปรตระวัง!
ค่าความดี - 1000!”

จวินเหยียนจื่อพูดอะไรบางอย่าง แต่เหวินจิงได้ยินไม่ชัดเจน

เขาไม่รับรู้อะไรอีกแล้ว

ท่ามกลางราตรีเงียบสงบ มีเพียงจันทร์กระจ่าง เสียงเตือนภัยที่ตั้งขึ้น
ในหัวไม่ขาดสายส่งผลให้เหวินจิงรู้สึกราวกับตนเองกำลังจะเสียดสี นัยน์ตา

ว่างเปล่าของเหวินจิงจับจ้องอยู่ที่จวินเหยียนจื่อ เขาปรารถนาแค่เพียงใครสักคนช่วยทำลายเจ้าเครื่องที่คอยส่งเสียงนี้ที่

เสียงเตือนภัยพลันหยุดลง ทุกอย่างกลับคืนสู่ปกติราวกับเมื่อสักครู่ ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เหลือเพียงเสียงสะท้อนที่สร้างความปวดเคียดเวียนเกล้าแก่เขาในหัว

เหวินจิงผินยั้มออกมา เอ๋เสียงเบา “ผู้ฝึกปรือจวิน เมื่อครู่ท่านว่าอย่างไรหรือ”

หัวคิ้วของจวินเหยียนจื่อขมวดเข้าหากัน เสงยหน้ามองดวงจันทร์ราวกับต้องการปกปิดบางอย่าง “ไม่มีอะไร นี่ก็ตึกมากแล้ว เจ้าสมควรไปพักผ่อน”

“...ขอรับ”

เหวินจิงยังคงงุนงง เดินอย่างไม่ช้าไม่เร็วกลับไปนั่งบนที่นอนชั่วคราวของตน สูดลมหายใจเข้าลึก ภายในหัวปรากฏข้อความขึ้น

[ระบบป้องกันตัวเริ่มทำงาน สามารถตรวจสอบค่าความดีของผู้อื่นได้ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป]

ยามเข้าครู่สรรพลิงพรา่เลื่อนเพราะสายฝนโปรยปราย

เหวินจิงกล่าวอำลาคณะของจวินเหยียนจื่อที่หน้าหมู่บ้าน

พวกเขาฝั่งศพของลู่อวินเพยไว้ที่สุสานท้ายหมู่บ้าน เหวินจิงคำนับสุสานของลู่อวินเพย ตอบแทนที่อีกฝ่ายเลี้ยงดูเขามาเป็นเวลาหลายปี

เขาตรวจสอบค่าความดีของทั้งสามคน

ตัวเลขที่ปรากฏไม่คงที่นัก ค่าความดีของหลิวเซียนมั่วอยู่ระหว่าง 300 ถึง 400 ส่วนของมั่วสาวเหยียนมีค่าประมาณ 300 มีเพียงจวินเหยียนจื่อเท่านั้นที่ค่าความดียังคงเป็น -1000 ไม่เปลี่ยนแปลง จึงถูกจัดให้อยู่ในประเภท “นักโทษอุกฉกรรจ์ควรแก่การสำเร็จโทษ”

เมื่อเหวินจิงเหลือบมองใบหน้าอบอุ่นของบุรุษในอาภรณ์สีดำก็ให้ขุ่นเคืองขึ้นมา

ไ้ระบบนี้มันพังหรือเปล่า อ่อนโยน ไร้พิษภัย ใครเห็นใครก็ชอบ

ขนาดนี้ กลับมาบอกว่า “ควรแก่การสำเร็จโทษอย่างนั้นหรือ”

“แล้วพบกันใหม่...บางที...อาจจะได้พบกันอีกในครั้งเดือนก็เป็นได้”
หลิวเซียนมั่วเอ๋อพร้อมรอยยิ้ม

เหวินจิงรีบปิดระบบ พู่ว่า “บุญคุณใหญ่หลวง มิอาจกล่าวเพียงคำขอบคุณ ท่านเซียนโปรดรักษาตัว”

หลิวเซียนมั่วกำลังจะบอกว่าหาใช่เรื่องใหญ่ ทว่ากลับได้ยินมั่วสาวเหียนเอ๋ออย่างไร้恙อายุว่า “เรื่องง่ายราวกระดิกนิ้วแค่นี้ เจ้าไม่ต้องคิดมาก พวกเราไปละ”

หลิวเซียนมั่วคิดในใจว่า เหตุใดเจ้าไม่เรียกตัวเองว่าอวี๋หวงต้าตี้¹ เสียเลยล่ะ ก่อนจะทะยานขึ้นไปในอากาศ “ไปกันเถอะ”

ไกลออกไป กลุ่มไอน้ำจากสายลมและฝนเป็นดั่งม่านสีขาวที่คลี่ปกคลุมเทือกเขาเขียวขจีเอาไว้ เงาของผู้ที่จากไปทั้งสามห่างไกลออกไปไม่นานก็หลอมรวมเข้ากับม่านหมอก เลือนหายไปจากสายตา

เหวินจิงมองส่งอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะกลับบ้านของตน

ลู่อวินเพยเสียชีวิตลง ภายในบ้านเล็กๆ นี้จึงเหลือเพียงเขาคนเดียวเท่านั้น แม้อากาศจะเหน็บหนาว หากในที่สุดก็คลายใจ ไม่ต้องคอยหวาดระแวงตลอดเวลา ร่างกายและจิตใจรู้สึกเป็นอิสระอย่างยิ่ง เหวินจิงเก็บสัมภาระ รวบรวมสมาธิฝึกเดินพลังปราณทุกวัน

หลังจากชีวิตอันเงียบสงบปราศจากสิ่งรบกวนดำเนินไปได้ครึ่งเดือน วันที่ประตูของสำนักกระบี่ซึ่งซิวเปิดออกเพื่อต้อนรับศิษย์ก็มาถึง

¹ อวี๋หวงต้าตี้ (玉皇大帝) หรือที่คนไทยรู้จักในนาม เจ็กเซียนฮ่องเต้